

РЕШЕНИЕ

№ 175

гр. София, 08.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44 състав, в публично заседание на 11.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **10292** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

9

Производството е по чл.145-178 от АПК във вр. с чл. 118 от КСО вр. с чл. 54а от КСО.

Жалбоподателят А. К. обжалва Решение № Ро-465/27.06.2012 г. на Главния директор на Столично управление „Социално подпомагане”, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-2787-1 от 11.05.2012 г. издадено от Р. К., инспектор СОР/гл. ПОБГВ - Столично управление „Социално осигуряване” - С.-град, с което му е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО.

Жалбоподателят сочи, че на 01.04.2008 г. е започнал работа в [фирма] като Директор на бизнес център „П.". Между страните е сключен договор за възлагане на управление от същата дата. На 09.04.2012 г. договорът е прекратен едностранно от Банката.

През периода 01.04.2008 г. - 09.04.2012 г. А. К. е осигуряван от Банката за всички социалните рискове по чл. 4, ал. 1 от КСО, включително безработица. За яснота следва да се посочи, че на 11.06.2012 г. А. К. е започнал работа по трудово правоотношение с [фирма].

На 12.04.2012г. жалбоподателят е подал заявление до Националния осигурителен институт /НОИ/ за изплащане на обезщетение за безработица. С разпореждане № 214-00-2787-1 от 11.05.2012 г. издадено от Р. К., инспектор СОР/гл. ПОБГВ -

Столично управление „Социално осигуряване" - С.-град, на г-н К. е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица. Същото е обжалвано по административен ред, като с Решение № РО-465/27.06.2012 г. е потвърдено от Главния директор на Столично управление „Социално подпомагане".

Жалбоподателят поддържа, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно поради следните съображения:

1. В обжалваното решение и в разпореждане № 214-00-2787-1 от 11.05.2012 г. административният орган е мотивирал отказа си с извода, че не са били дължими осигурителни вноски за безработица на основание, на което същите са внасяни, поради което г-н К. не отговаря на изискваният на чл. 54а. КСО. Според жалбоподателят този извод е неправилен и незаконосъобразен. Лицата имащи право на парично обезщетение за безработица са определени в чл. 136. от КСО. Съгласно тази разпоредба правото на парично обезщетение за безработица имат осигурените във фонд „Безработица". Този принцип е доразвит и в разпоредбата на чл. 54а., ал. 1 КСО, която определя две групи лица имащи правото на обезщетение за безработица, а именно такива, за които осигурителните вноски са били внесени и втората група, такива за които тези вноски са били дължими /без значение дали са внесени/. В първата хипотеза, приложима и за жалбоподателя, законодателят не се интересувал от основанието пораждащо задължение за внасяне на вноските и дали изобщо е имало такова задължение.

2. Поддържа, че изводът на административния орган, че осигурителните вноски не са били дължими на основание чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, поради факта, че сключеният между А. К. и Банката договор за управление и контрол не поражда действие, тъй като г-н К. не бил вписан в търговския регистър, бил неправилен, незаконосъобразен и в противоречие с практиката на Върховния административен съд

В подкрепа на горните съображения страната изтъква, че видно от разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО задължително осигурени лица, за изброените в разпоредбата социални рискове, са изпълнителите по договор за управление и контрол, както на търговците по ТЗ, така и на неперсонифицираните дружества, между които (неперсонифициране дружества) попадат тези по чл. 357 и сл. от ЗЗД - гражданските дружества. Последните не подлежат на регистрация в Търговския регистър, съответно не би могло и управителят, на когото е възложено управлението на дружеството да бъде вписан в търговския регистър. За да породи своето действие договорът за управление и контрол е достатъчно той да бъде сключен между страните в писмена форма. Съответно при наличие на такъв договор възниква задължение за осигуряване по чл. 4, ал. 1 т. 7. Вписването на лицето по договор за управление и контрол в търговския регистър е от значение за действието на овластяването по отношение на трети добросъвестни лица, т.е. в отношенията между дружеството и неговите контрагенти, а не за валидността на правоотношението. Аргумент в подкрепа на това е и чл. 235, ал. 4 и ал. 5 от ТЗ. Докато в отношенията между дружеството - като осигурител и НОИ относно задълженията на дружеството за заплащане на осигуровки е от значение наличието на валидно сключен договор за управление и контрол, а не вписването в Търговския регистър.

Поддържа, че в решение № 8546 от 06.14.2012 г, по адм.д. № 3980/2012, по описана на ВАС -VI отделение, съдът бил приел, че вписването на управителя в търговския регистър няма констативно действие. В мотивите си ВАС излага съображение, че

според Търговският закон (ТЗ) отношенията между дружеството и управителя се уреждат с договор за възлагане на управлението, който се сключва в писмена форма. Вписването на името на управителя в търговския регистър не е конститутивен (правопораждащ) юридически факт. Такъв юридически факт е договорът сключен в задължителната писмена форма. Аргумент в подкрепа на това становище е, че според ТЗ овластяването има действие по отношение на трети добросъвестни лица след вписването му, т.е. в отношенията между страните по договора овластяването има действие дори когато управителят не е вписан в търговския регистър. „А щом това е така, договорът за управление е задължителен за страните по него (поради липса на правило в ТЗ и по отношение на договора за управление следва да се счита задължително общото правило на чл. 20а, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите, според което договорът има сила на закон за тези, които са го сключили). Поради това управителят на търговско дружество, който не е вписан в търговския регистър, има всички права на управление на производствения процес в предприятието, да сключва трудови договори, да налага дисциплинарни наказания, отговаря за спазването на трудовото законодателство и за безопасните условия на труд и т.н. Обстоятелството, че управителят не е вписан в търговския регистър, може да породии проблеми единствено във външните отношения на дружеството с трети лица, но не и във вътрешните отношения. Поради тази задължителност на договора за управление за търговското дружество, дори когато управителят не е вписан в търговския регистър, при подаването на информация по чл. 5, ал. 4 КСО дружеството не може да се отклони от него. „

3. Предвид задължителните указания дадени на [фирма] с констативен протокол № 9401/22.05.2012 г. за промяна на осигурителния код на А. К. за периода април 2008 г. - април 2012 г., същите са незаконосъобразни, тъй като са дадени в противоречие на задължителната съдебна практика, а именно, че органите на НОИ нямат право да променят осигурителния код на осигурените лица.

При горните фактически твърдения моли съдът да отмени Решение № Ро-465/27.06.2012 г. на Главния директор на Столично управление „Социално подпомагане“, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-2787-1 от 11.05.2012 г. издадено от Р. К., инспектор СОР/гл. ПОБГВ - Столично управление „Социално осигуряване“ -С.-град, като незаконосъобразно и съответно да реши делото по същество или да даде задължителни указания на административния орган да изплати на А. Х. К. обезщетение за безработица за периода, през който е бил без работа, а именно от 09.04.2012 г. до 11.06.2012 г.

Ответникът оспорва подадената жалба, като счита същата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена като такава.

Страните претендират сторените по делото съдебно-деловодни разноски. Представят писмени бележки съобразно чл.149, ал.3 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, доводите и възраженията на страните и на осн.чл. 235, ал.1 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съдът приема, че жалбата е процесуално допустима, тъй като съобщението до жалбоподателя е получено лично от него на дата 11.10.2012г., видно от стореното отбелязване върху последната страница на решението /лист 51-гръб от делото/.

В разглеждания случай не може да намери приложение разпоредбата на чл. 61, ал. 3

от АПК, тъй като липсват данни адресатът на заповедта да е неизвестен. Следва да се отбележи, че в жалбата против Разпореждане №0214-00-2787-1 от 11.05.2012г. на инспектор при СУ на СО [населено място], жалбоподателят е посочил мобилен телефон. В административната преписка няма доказателства ответникът да е опитал да съобщи устно съдържанието на административния акт по реда на чл. 61, ал. 2 от АПК на адресата чрез този телефонен номер. Съобщаването за административния акт чрез поставянето му на таблото за обявления по реда на чл. 61, ал. 3 от АПК е последната предвидена в закона възможност и следва да се прилага след като са изчерпани предходните, което в случая не е сторено от административния орган.

Жалбата следователно е подадена в 14 дневния преклузивен срок по чл. 118, ал.1 от КСО, изпратена в сроковете и по реда на същия член от административния орган и от легитимирано за това лице, което има право да обжалва решението на Директора на СУ „СО”.

Предметът на правния спор, въведен с жалбата до съда е, дължи ли се на жалбоподателя процесното обезщетение за безработица за периода 09.04.2012 г. до 11.06.2012 г. с уточнението в съдебно заседание на 11.12.2012 година.

Установява се от обжалваното решение представено с административната преписка, както и от приложените с нея писмени доказателства, че е постановено по повод на жалба вх. № 94АЗ-5053-1/31.05.2012 г. от А. Х. К. - ЕГН [ЕГН] с посочен в жалбата адрес, [населено място] - ПК 1343, [жк], [жилищен адрес] срещу разпореждане на длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ № 214-00-2787-1/11.05.2012 г., с което му е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ с мотиви „Избор и освобождаване на изпълнител по договор за възлагане на управление „има действие от вписването в търговския регистър, съгласно чл. 140, ал. 4 от Търговския закон. А. Х. К. не е вписан в търговския регистър като директор на Б. център „П.” при ТБ [фирма] и не подлежи на осигуряване по чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, поради което не отговаря на изискването на чл. 54а от КСО”.

Видно е от обжалваното разпореждане пред Директора на СУ „СО”, че същото е постановено в рамките на компетентността на длъжностното лице по чл. 54ж от КСО, отговаря на формата, утвърдена от Управителя на НОИ съгласно правомощията му по чл. 37, ал. 5, т. 2 от КСО и е издадено при спазване на материалноправните норми и процесуалните такива.

В обжалваното решение се сочи, че органите на НОИ са трети добросъвестни лица и като такива подлежат на защита от разпоредбите на Закона за търговския регистър и Търговския закон. Решенията за назначаване и освобождаване на членовете на съвета на директорите, съответно на надзорния и управителния съвет на акционерното дружество подлежат на вписване в търговския регистър. Съгласно чл. 174, ал. 2 от ТЗ, в търговския регистър се вписват имената на членовете на директорите, съответно на надзорния и управителния съвет на акционерното дружество. В чл. 6 от Закона за търговския регистър е предвиден срок, в който всяко лице, което е задължено да заяви вписване на обстоятелства или да представи актове в търговския регистър, трябва да извърши това в 7-дневен срок от настъпването на обстоятелството. Според чл. 7, ал. 1 от ЗТР вписаното обстоятелство се смята, че е станало известно на трети добросъвестни лица от момента на вписването. По отношение на трети лица, включително НОИ, невписаните обстоятелства се смятат несъществуващи. За жалбоподателя нямало вписване в търговския регистър като член на съвета на

директорите, надзорен или управителен съвет на Б. център „П.“, нито като негов представляващ, за периода април 2008 г. - април 2012 г. Нещо повече - Б. център "П." нямало ЕИК, т.е. не било търговско дружество, а част, структура към търговско дружество Търговска банка [фирма], в чиито управляващи органи също не е вписан като член.

Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс са изпълнителите по договори за управление и контрол на търговски дружества, еднолични търговци, неперсонифицираните дружества, както и синдиците и ликвидаторите.

С оглед на гореизложеното, органът издал обжалвания акт е заключил, че сключеният между [фирма] и А. Х. К. ЕГН [ЕГН] договор по съществото си не е договор за управление и контрол: на търговско дружество. Това бил договор за възлагане на управление на част от структурата на Търговска банка [фирма] и жалбоподателят не подлежал на осигуряване по реда на чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, а по чл. 3, ал. 3, т. 5 от КСО.

Във връзка с тази констатация с констативен протокол № 9401/22.05.2012 г. за извършена проверка по разходите на държавното обществено осигуряване на [фирма] са дадени задължителни предписания за подаване на информация за периода 07.04.2008 г. - 08.04.2012 г. като за лице работещо без трудово правоотношение, което към днешна дата е изпълнено. С цитираното решение директорът на СУ „СО“ е отхвърлил жалба с вх. № 94АЗ-5053-1/31.05.2012 г. от А. Х. К., като неоснователна и е потвърдил разпореждане № 214-00-2787-1/11.05.2012 г., с което му е отказано отпускането на ПОК с мотиви "Избор и освобождаване на изпълнител по договор за възлагане на управление "има действие от вписването в търговския регистър, съгласно чл. 140, ал. 4 от Търговския закон.

Установява се от представения по делото договор от дата 01.04.2008г. за възлагане на управлението на Б. център на Търговска банка [фирма], от жалбоподателя, който не се оспори от ответника по делото, че на А. Х. К. е било възложено срещу определено в договора по чл.1 възнаграждение, да извършва дейност по управление на Б. Ц. „П.“ при ТБ [фирма]. Съобразно предоставените му с договора и чл.2 от него права и задължения, жалбоподателят в качеството си на директор на този Б. Ц., е следвало да организира и управлява дейността в него. Страните са договорили в чл.1, задължителното обществено и здравно осигуряване на жалбоподателя, да е за сметка на възложителя, в случая Търговска банка [фирма].

Видно е от писмо на банката до А. К., изх.№ 8001-0013 от 09.04.2012г., също неоспорено от ответната страна, че считано то 09.04.2012г., банката прекратява гражданското правоотношение с него.

С Разпореждане от 11.05.2012г. на Ръководителя на осигуряването за безработица, е отказал на жалбоподателя изплащане на обезщетение за безработица. Същото е връчено на жалбоподателя на дата 19.05.2012г. и обжалвано в 14 дневния срок от неговото връчване пред Директора на СУ „СО“.

Установява се от представената от жалбоподателя справка –данни за осигурено лице за периода от 01.06.2012г.-31.10.2012г., че е осигурено лице по смисъла на чл.120 от КСО.

В съдебно заседание на 11.12.2012г. ответната страна представи Заповед №181 от 10.05.2012г., видно от която на осн.чл. 54ж, ал.1 и ал.2 и чл.114 ал.1-4 от КСО, са

възложени функциите на административни органи на определени лица, измежду които и Р. И. К.. Последната е издала Разпореждане № 214-00-2787-1 от 11.05.2012г., в качеството си именно на Ръководител на осигуряване за безработица.

В съдебно заседание на 11.12.2012г. процесуалният представител на ответника, не е оспорил обстоятелството, че по представеният договор за управление са били внасяни за лицето осигурителни вноски за всички осигурителни рискове. Счита, че това е правено без правно основание от осигурителя и затова същите следвало да бъдат възстановени за фонд „безработица“ и за обезщетение „заболяване“. Представа задължителни предписания, с които доказва, че информацията за периода април 2008 г.- април 2012 г. е подавана от осигурителя неправилно като осигуряване по трудово правоотношение и по договор за управление, за което били издадени задължителни предписания от контролен орган на НОИ. Същите на са били обжалвани и са влезли в сила, и корекцията била извършена от осигурителя. Видно от представената справка за актуалното състояние за осигурените лица, подадена била справка по код 14.

Адв. В. представляващ жалбоподателя, е заявил в същото съдебно заседание, че тези задължителни предписания били неотнормирани, тъй като касаели правоотношения между А. и НОИ. Не ги оспорва като текст и съдържание, същите били дадени на 22.05.2012 г. след процесния период.

От правна страна, съдът приема следното:

Съгласно чл.54а, ал.1 от КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и които отговорят на условията по т. 1-т. 3 от нормата.

Горното обстоятелство не се оспорва от ответната страна, която изрично го заяви в съдебно заседание на 11.12.2012г., която сочи, така и в обжалваното решение, че правото на обезщетение за безработица се отказва, защото лицето не подлежи на осигуряване по чл. 4, ал.1, т.7 от КСО.

По делото няма спор и, че жалбоподателят е подал до Директора на СУ "СО" заявление за парично обезщетение за безработица на основание чл.54а от КСО от дата 12.04.2012г., ведно с нормативно изискуемите се документи. Въз основа на същите е постановено и Разпореждане за отказ за отпускане на ПОБ № 214-00-28-1 от 11.05.2012г. на Ръководител на осигуряване за безработица.

Спорно е по делото, дали жалбоподателят е "осигурено лице" по смисъла на [§ 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО](#) във връзка с чл.54а ал.1 от КСО.

Законът въвежда легална дефиниция на "осигурено лице", която съгласно [§ 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО](#) /в сила от 01.01.2010 г./ установява, че това е "физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по [чл. 4](#) и [чл. 4а, ал. 1](#), и за което са внесени или дължими осигурителни вноски." В нормата на [чл. 10, ал. 1 от КСО](#) е пояснен моментът, от който следва да се счита за възникнало осигурителното правоотношение на едно лице, а именно "от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски" до прекратяването.

Фактическото изпълнение от страна на жалбоподателя на договора за възлагане на управление от дата 01.04.2008г. не е спорно по делото, респ.

няма възражения в тази насока нито от органа на осигуряване за безработица, нито от възложителя [фирма]. Признаването на изпълнението на договора за възлагане имплицитно е заложено и в писмото на изпълнителните директори на банката до жалбоподателя от дата 09.04.2012г. Последните обстоятелства се установяват и от представените от жалбоподателят Заповед за прекратяване на договор за възлагане на управление на бизнес център на ТБ [фирма], издадена на 09.04.2012 г., копия от фишове за месечни възнаграждения и внесени осигурителни вноски издадени от ТБ [фирма], от 01.04.2008 г. за периода 01.04.2008 г. -09.04.2012 г. и служебни бележки за годишен доход за същия период.

Не се спори по делото, че е спазена разпоредбата на чл. 3, ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица и от самоосигуряващите се лица работодателите.

На осн.чл.170 от АПК административният орган следваше да докаже и установи съществуването на фактическите констатации в оспорения административен акт и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.

Представеният по делото договор за възлагане на управлението на бизнес център на ТБ [фирма] от дата 01.04.2008г. е граждански договор, по който жалбоподателя, се явява изпълнител, договорът е разновидност на договора за поръчка по чл.280 и сл. от ЗЗД. Договорът за управление прецизира гражданското правоотношение между жалбоподателя и дружеството, което правоотношение обаче не възниква от избор, а след възлагане. Договорът за управление от дата 01.04.2008г. не е договор между избран член на търговското дружество и самото дружество, тъй като жалбоподателят не е нито изпълнителен директор, нито друг член на управителното или ръководното тяло на банката. Затова процесният договор е такъв по ЗЗД, който съчетава и елементи на трудовия договор досежно възнаграждение, място на работа, а не такъв за мандат по ТЗ, напр. чл.141, ал.7 от ТЗ или 255, чл.235 от ТЗ. Аргумент в подкрепа на горния извод е и обстоятелството, че управителят на едно търговско дружество, който не е вписан в търговския регистър, има всички права на управление на търговското предприятие, т.с. невписването на такъв договор не е предпоставка, същият да бъде прогласен за нищожен, респ. де не поражда правни последици между страните по него.

Според чл. 5 от Закона за търговския регистър, обявяват се актове, за които е предвидено със закон, че подлежат на обявяване, а за договорите за управление по ТЗ не е предвидено обявяването им в регистъра. Следователно, на още по-голямо основание не следва да се обявяват други договори за управление по ЗЗД, различни от тези сключени по ТЗ. За пълнота следва да се посочи и, че процесният договор за възлагане не е такъв и по смисъла на чл.140 от ТЗ, та да е обстоятелство, което да подлежи на вписване в ТР.

В съдебно заседание на 11.12.2012г. ответникът изрично е заявил, че видно от представената справка за актуалното състояние за осигурените лица, за жалбоподателя била подадена справка по код 14, т.с. за работещ без трудово правоотношение- чл. 4, ал. 3, т. 5 или 6 КСО.

Длъжностните лица на Националния осигурителен институт (НОИ) нямат правомощие служебно да коригират подадени от осигурител данни, а само могат да заличат данните, които считат че са неверни, но при влязло в сила задължително предписание по чл. 108, ал. 1, т. 3 КСО - чл. 3, ал. 10 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица. Не бъдат ли коригирани данните от осигурителя, те са задължителни за НОИ.

В този смисъл съдът приема за неоснователни доводите на ответника изложени в писмените бележки по делото досежно задължителната сила на предписания изх.№ 66-47-76 от 22.05.2012г. Това е така, защото сам ответникът признава, че жалбоподателят е бил осигуряван за всички осигурителни рискове, вкл. и безработица и доколкото се установи, че договорът за управление, въз основа на който А. К. е изпълнявал възложените му функции, не следва да се регистрира или вписва в ТР за да породи правно действие, то в случай, че лицето остане безработно, на същото се следва обезщетение за безработица, тъй като за него са внасяни осигурителни вноски.

За да възникне правото на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО, трябва да са налице необходимите кумулативни предпоставки, а именно за лицата да са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст или пенсия за ранно пенсиониране в Р. Б., или пенсия за старост в друга държава; не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по чл. 4. Съдът намира, че за жалбоподателят по делото за налице всички относими предпоставки да получи ПОБ за процесния по-горе период.

С писмените бележки на ответника от дата 21.12.2012г. за първи път се релевират доводи за правилност на обжалвания акт, тъй като жалбоподателят не работил по трудов договор, а по граждански такъв и затова не му се следва ПОБ. Последните съображения не са били посочени от административния орган като мотиви на обжалвания акт, поради които се отказва изплащане на този вид обезщетение. Възраженията на ответника по същество са правилни, но те не са мотиви на оспорения административен акт, който се обжалва в настоящото производство, затова съдът не следва да ги съобразява при формиране на решаващите мотиви на решението си.

Съгласно чл. 146 от АПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на административния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли с целта на закона. Съдът намира, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма по чл.59 от АПК, липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице. Обжалваният административен акт е съобразен с целта на закона.

Административният акт е материално незаконосъобразен, по изложените по-горе съображения, тъй като не е било необходимо вписване на договора за възлагане и по-конкретно вписването му като директор на Б. Ц. „П.“, за да се породи правото на ПОБ.

При констатираната материална незаконосъобразност на обжалвания административен акт, същият следва да се отмени и преписката върната на административния орган да се произнесе съобразно изложените в настоящото решение мотиви.

Предвид изхода на правния спор, на жалбоподателят се следват сторените и доказани по делото разноски съобразно списък по чл.80 ГПК, които в случая възлизат на 850лв. за изплатено адвокатско възнаграждение, съгласно представен договор за правна защита и съдействие от дата 04.10.2012г.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И

:

ОТМЕНЯ Решение № РО-465/27.06.2012 г. на Главния директор на Столично управление „Социално осигуряване“ и потвърденото с него Разпореждане № 214-00-2787-1 от 11.05.2012 г. издадено от Р. К., инспектор СОР/гл. ПОБГВ - Столично управление „Социално осигуряване“ - С.-град, с което на А. Х. К. е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО.

ВРЪЩА делото като преписка на Столично управление „Социално осигуряване“ [населено място] за произнасяне по заявлението на А. Х. К. за отпускане на обезщетение за безработица, при съобразяване мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Столично управление „Социално осигуряване“ - [населено място] 1071, [улица], на осн.чл. 87, ал.1 от ГПК във вр. с чл.143 и чл.144 от АПК, да заплати на А. Х. К. ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.4-адв. В., съдебно-деловодни разноски в размер на 850 лв. /осемстотин и петдесет лева/.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б. в 14 – дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено.

СЪДИЯ: